אנשים

זבל זוהם

איש לא שמח על יום הולדתו של **דויד בן־גוריון** יותר מאשר צלם־העתונות **יצ׳חק ברז**, שזכה בשעתו לאות־אדיבות מיוחד במינו. אחרי שברז צילם את עצמו, על־ידי הצבת מצלמתו מטול, יחד עם ביג׳י, שלח לביג׳י את התמונה עם הקדשה. הוא הופתע כאשר ענה לו ביג׳י במכתב תודה, בו ביקש העתקה נוספת של התמונה, בלי הקדשה. אילם הוא הופתע שבועיים אחרי ששלח תמונה זו: ביג׳י החזיר לו את התמונה עם הקדשה אישית שלו (ראה תמונה). . . על מכונת בן־גוריונית משפחתית מיוחדת במינה סיפרו השבוע שכני הבית בשדרות הקרן־הקיימת בתל־אביב: בכל יום־הולדת, יוצא ביג׳י לחצר־הבית ומסייע לאשתו פולה בתליית הכבסים לייבוש. . . לקראת יובל זה, הזכיר מנהיג מפ״ם **מאיר יערי** את תקופת שדה־בוקר, באמרו: «טוב שהפרשה הסתיימה, כי כל כך של זבל שהיה ביג׳י מרים בדיר של שדה־בוקר, עלתה למדינה בכף של זהב». . . בשיעא בשבוע שעבר שר־האוצר **דוד אשכול** לארצות־הברית, על מנת לחתום בפתיחת מסע המלווה, הוא הביע את צערו בפני מלווי: בשדה־התע פה על שיהיה עליו לבלות את החג בנכרות. השיב לו אחד המלווים, ח״כ מפא״י **אברהם הרמתי**: «אין דבר, העיקר שיקויים בך מה שנאמר בגלות מצרים: וייצאו משם ברכוש גדול». . . בהצגת הבכורה של איי לייק מייק בהיימה, נראה השבוע יושב־ראש הכנסת **יצחק שפרינצק** יושב ומעשן אחד מן הסיגארים האהובים עליו. כשהעירו לו שאסור לעשן באולם, השיב שפרינצק: «זה נוגע רק לסיגריות.» אבל מאוחר יותר הפסיק לעשן בכל זאת, כי שנוכח לדעת כי בכל פעם שהוא פורץ בצחוק, מתגלגל הסיגאר אל הריצפה. . . לגל של מחאות זכה השבוע כתב הבקר שופע־ההלצות **גבריאל צפרוני**, אחד המשתתפים החתיקים של הוכנית הרדיו שלושה בסירה אחת, מפי רדיו קאהיר. הקריין תיאר אותו בצבעים לוהטים כ«ביג׳י», «מפ״לניק», «מכשר» ועוד. הסיבה: צפרוני הילל באחד מאמריו האחרונים את שירות ההסברה המצרי, העלה על נס את יעילותו, לעומת מצגנון־ההסברה הכושל של ישראל.

★ ★ ★

שבוע בג׳ונגל

לחתייה מיוחדת במינה זכו השבוע ה־משורר **נתן אלתרמן** ואיש תל־אביב **זאב יוסיפון**: בשבתם בקפה כסית, נכנסו לי־מקום שני חסידי חב״ד כשבידיהם לולבים ואתרוגים והציעו לשניים לברך על אר־בעת המינים. אלתרמן סירב, ואילו יוסיפון קם, נטל את ידיו והשמיע את הברכה ב־להלהבות. כששאלוהו אחר־כך, מה ראה להיעתר לבקשה, הסביר יוסיפון: «מה איכ־פת לי שהם יהיו קצת?» . . . **שמחה אבן־זוהר**, מזכיר הוועד הפועל של ה־הסתדרות, ואשתו זמרת האופרה **אדית הכיפוליס**, הציגו בשבוע שעבר במאות ברכות «מזל טוב» חסרות־פשר, כשהתעניין הזוג במקור הברכות, התברר כי עסקן צ׳כי צעיר בשם שמחה אבן־זוהר הודיע בעיתונות כי לו ולאשתו אחה לבית פלילים נולד בן. אין כל קירבת־דם בין שתי המש־פחות . . . הזמרת **שושנה דמארי**, ש־סיימה השבוע סיבוב קונצרטים בדרום־אפ־ריקה, נשארה לשבוע נוסף ביבשת השחו־רה, כדי לערוך טיול מקיף בג׳ונגלים . . . כוכבת הקולנוע **זיווה שפיר** הצהירה ב־אוזני עיתונאי ברוטי כי «כותנות לילה הן השיגעון הגדול שלי.» הכתב הוסיף, מ־צידו, כי לזיווה יש כבר אוסף יסודי של כותנות לילה מכל רחבי העולם, מצרפת ועד סין . . . חיון של יוצר תורת הפסי־כואנאליזה **ד״ר זיגמונד פרויד** ישמשו נושא לסרט, בו ישחק בתפקיד הראשי ה־שחקן הברוטי **אנטון ווילברוק** . . . שח־קנית־הקולנוע **חיה** (גבעה 24 אינה עונה) **הרריט** סיפרה השבוע שדחתה הצעה מו־שכת. בפסטיבל הסרטים בצ׳כוסלובקיה ני־גש אליה במאי מערב־גרמני נודע, הציע לה לשחק בסרטו הקרוב את אשתו (היוונית) של הארכיאולוג הגרמני שליימן, האיש ש־גילה את טרוייה העתיקה. חיה דחתה את ההצעה, הסבירה לבמאי כי בני משפחת אמה הושמדו על־ידי הנאצים בפי לין.

פסוקי השבוע

● **ראש הממשלה דוד בן־גוריון**, בראיון עם כתבת ג׳רוסלם פוסט לרגל יום הולדתו השבעים: «אם נותקף — נילחם. ואיך נילחם? אי לה להו!»

● **העיתונאי דוד זכאי**, ב־מדורו קצרות, שהוקדש ליובל ראש הממשלה: «גם יכולתו להזור אלף פעם ופעם על אותם הדברים עצ־מם — ובאיתו להט! — היא מ־תכונות בעל הרצון העז.»

● **העיתונאי שלום רוזני־פלר**, במאמר כיס קועזי היתולי, שפירסם במעריב: «אוטו־אמנציפציה — ההשתחררותו של הציבור משל־טון בעלי האיסטובוסים» . . . «בי־קיני — חתיכת־בד שמשאירה ל־ראווה את החתיכה» . . . «יוגי — אדם שישיג את שלו, אפילו אם יצטרך לשם כך לעמוד על ה־ראש» . . . «צ׳ינגדר — כובע ש־חובשים בהזדמנויות בהן יש צו־רך בכובד־ראש» . . . «תוריאדור — איש נטרי־קרתא העושה מעשי־אלי־מית בשם התורה.»

● **החזמרי״סט אפרים קי־שון**, ברשימי־מסע בצרפת: «מצר־פת האגדית נשאר מעט מאד — אך הגעט הזה עודנו הרבה מאד.»

● **העיתונאי מידד שיף**, בתגובה על חלוקת פרס סוקולוב לעיתונות, שניתן לחמישה אנשים בהחלטת למידת הזוקק: «השנה חילקו מפרסי הפרסים את הפרס ל־מעלה־הגירה. בשנה הבאה יחלקו את הפרס מעלה־הגירה למפרסי ה־פרסה.»

● **הסיפר משה שמיר**, ב־דבריו בכינוס היהודי ערבי בחיפה: «על שלום צריך לדבר במלים פשו־טות. מי שמדבר על שלום במלים מסובכות — סימן שאינו רוצה בשלום.»

הונג קונג

(המשך מעמוד 11)

רק הג׳ינג׳י מתעקש, אינו רוצה לתת את נעליו לצחצוח. הפספוס א מר לו באו־גלית: «אני אעשה לך את זה בלי כסף.»

בני מעמיד את רגליו. כשהגעליים מצוח־צחות הוא רוצה ללכת. הפספוס דורש פת־אום כסף. אינה כסף? הג׳ינג׳י נעשה נדבן ונותן לו עשרה סנטים. הקטן לא רוצה. הוא מוכן לקבל רק דולר אחד. (דולר א־מריקאי שווה לשישה דולרים של ה־ג׳ונג קונג.) הממזר הקטן מאיים שילכלך את חולצתו של בני במשחה שחורה. אין ברי־רה, ניתנים להם הצי דולר ומכה בישבן.

מסתובבים ברחובות. הפרוטה אינה מצו־יה בכיסינו. קיבלנו שניים וחצי דולר אמרי־קאים ביום, מספיק לאכול אריחה טובה.

המאכלים טעימים והריפים. אוכלים אותם במקלות ה״דוים, באורך 20 סנטימטר. יעו־קלה חודורוב פשוט הפך אלוף באכילה ב־מקלות אלה. הסינים מבשלים את כל מא־כליהם נתחים נתחים, כך שאין צורך כלל בסכין. אוכלים רק אורז ובשר. כשלושים מיני בשר. זה מגיש על השולחן צלחות צלחות וכל אחד ליקח כמה שהוא רוצה. ארוחה כזאת עולה בכספנו כשתי לירות.

★ ★ ★

לכן כאן כמה מתיחות גדולות, שפשוט אי־אפשר לשמר אותן בסרט. גרנו במלון רפלס ביי. המלון נמצא בראש גבעה, שם הוסדר הסרט בגבעת האהבה. נוף אדיר. והחדרים, ממש גן עדן עלי אדמות. בכל חדר, שמידתו הם 8×10 מטרים, התאכסנו שלושה חברה. מלבד כל הנוחיות היה בכל חדר גם מאוורר ענק, המקים רוח כמו מדחף של מטוס.

מאחר שהמלון היה רחוק קצת מהעיר, לא הירבנו לצאת ממנו. היינו מתרחצים ב־ים, כותבים מכתבים, אי סתם שוכבים ו־חולמים. לפעמים היה נשעמם ואז היינו מחכשים משהו מיוחד לעשותו.

שייע, קואפמן, ישראלי ושניאור שיחקו קלפים על בננות ותפוחי עץ. נכנסתי לחדר ובדרך אגב הבעלתי את המאוורר. מיד עפו הקלפים לכל רוח. מי פתח את המאו־רר? צ׳ק קואפמן בחמת זעם. אינני יודע. קואפמן סיגר אותו אני מבעיל שוב את ה־מאוורר. זה נפתח שנית, אומר שניאור. קם וסוגר. אני פותח שוב ומסתתר. החברה שקיעים בקלפים, הקלפים עפים ברוח.

פפו ישראלי, מכונאי השמלאי לפי מק־צועו, מרביץ באגרופים על הקיר. זה לא עיזר. ככה זה נמשך שעתיים. אני מתפקע מצחוק.

לחברה זה נמאס והם מצלצלים לאחראי הסיני. הוא נכנס: מה יש? המאוורר מקול־קל, מתחיל לפעול לבד. הוא מסתכל, המ־אוורר אינו פועל. הוא יוצא. רק נעל את הדלת, שוב החל המאוורר לפעול. קוראים לו שניה, שלישית ורביעית. זה נמאס גם לו. קוראים לאחראי הראשי. הם ע מדים ו־מסתכלים למעלה על המאוורר שאינו פועל.

ברגע שהם עוזבים, אני מפעילו שוב. ה־חברה יוצאים מכליהם. הם מצלצלים ודור־שים שכל סגל המלון יעלה למעלה. באים עשרה אנשים. אני עוזב את החדר מבלי שירגישו. אחר כך סיפרו לי כי אחרי ש־כולם יצאו, שוב החל המאוורר המשונה לפעול.

בפעם אחרת, שוכבים יענקלה חידורוב ואשר בלוט במיטותיהם, כשהם מצוננים ומשתעלים. אני כרים את שפופרת הטלפון מחדרי ושואל אותם באנגלית לשלומם. הם בטוחים שמדבר ד״ר רימלט, הרופא היהודי המקומי שטיפל בנו, לאחר שהרופא שבא איתנו חלה בעצמו וכולם מתפלאים מדוע הסיעו אותו עד כאן.

יענקלה מספר לי בטלפון סיפור שלם ב־אנגלית צולעת, שאינו מרגיש בטוב ומש־תעל. אני מבקש שידגים אי אלו שעולים. הוא מתחיל להשתעל ואינו מפסיק. אני מ־בקש שגם אשר ישתעל בטלפון בקול נמוך, יותר גב ה, יותר גבוה. החברה היושבים על־ידי מתגלגלים מרוב צחוק. הם מבקשים אחרי חמש דקות לעשות את זה עוד פעם.

אני מצלצל שוב ואומר: מצטער שהמכ־שיר לא קלט, אנא השתעלו שנית. אני נותן להם כל מיני הוראות להשתעל עם הלשון בחוץ ועם עינים סגורות ומודה להם, כשהם יגיעו לארץ, בטח תשמעו מהם על פלאי הרפואה המודרנית בהונג קונג. מס־פיק שם להשתעל בטלפון והרופא שולח לך מיד את התרופה הביתה.

תחמושת „רטובה" לצי הצרפתי בקפריסין

מיכלית מובילת יין הגיעה לחיילים הצרפתים החונים בקפריסין, לדברי העתונות.

תחמושת „רטובה" מעין זו נשלחה בערב החג מיקבי ראשון לציון וזכרון יעקב — לכל הלקי הארץ.

היא כללה בין השאר: יין אדום עתיק — למנה העיקרית, כרמל הוק — לדגים ולעוף, ברנדי אקס־טרא פין — לקנוח הסעודה.

חזרתי מפאריס!

והבאתי אתי את השיטות ההדישות ביותר בתפירה, גזירה, מודליזציה וציור אופ־נה.

קורסים חדשים בשני זר־שלישי לאוקטובר.

להופרות מקצועיות ולשימוש עצמי מידה וקונפקציה.

בית־ספר לתפירה וגזירה

ליאונורה

תל־אביב, שלמה המלך 72 (על־יד גן החיות)

ההרשמה: יום יום מ־9 עד 1 לפנה״צ ומ־4 עד 8 בערב.

תן לו מצלמה

מפני שזו בקשתו הגדולה ביותר.

מצלמה תהיה גם שמחה לכל המשפחה.

ל„ברנר" יש מצלמות בכל המחירים.

הוראות נתנות בחנם.

פוטו־ברנר
חיפה, רחוב הח׳לוץ 31

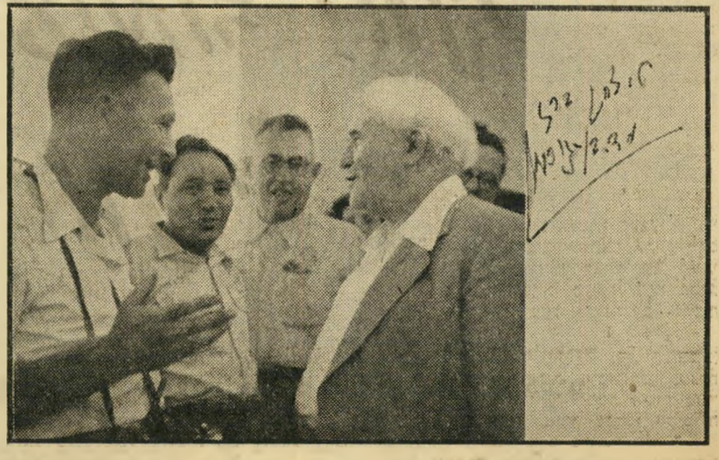

ביג׳י וצלמו
כביסה לעיני השכנים